

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: HJEMVE

Citation: Møller, Poul Martin: "HJEMVE", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 74.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-workid64405/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

Og Haandens Lilje med de gyldne Spanger
Den planter hun i Dyrets sorte Manke.

Saa lidt du kan forstaa min ømme Tale,
Som Baba-Kiris Kvad paa Klippens Tinde;
Min plumpe Tolk ej tyder Elskovs Tanke.

Jeg stum maa følge dig i dine Dale.
To Skygger vil du bag din Ganger finde,
Naturens Datter bag Constantias Ranke!

HJEMVE

Rosen blusser alt i Danas Have,
Lifligt fløjter vist den sorte Stær,
Bier deres brune Nektar lave,
Hingsten græsser stolt paa Fædres Grave,
Drengen plukker af de røde Bær.

Her imellem Havets dybe Kløfter
Gives aldrig Vaar og Blomsterpragt;
Hvalen, kold og dum, ved Skibet snøfter,
Tavse Fugl de brede Vinger løfter
Med sit Bytte fra den vaade Jagt.

Mine Venner i den danske Sommer!
Mindes I den vidtforrejte Mand,
Som saa langt fra Danas favre Blommer,
Her, hvor Sydens Blæst paa Sejlet trommer,
Flakker fra sit elskte Fødeland?

Udi Øst og Vest, og hvor jeg vanker,
Drømmer jeg om jer ved Danmarks Sund;
Selv iblandt Constantias fulde Ranker
Mindes jeg med længseisfulde Tanker
Løvet i Charlottes Bøgelund.

Klerken raaber i Manillas Rønner:
»Danmark er et lidet, fattigt Land!«
Det forsikre Javas rige Sønner,
Selv Batavias skrantne Kræmmer stønner:
»Danmark er et lidet, fattigt Land!«

Morgenlandets Søn i Kaaber lange
Bag sin Vifte gisper efter Luft.
Han har spraglet Fugl, men ingen Sange,
Hjærteløse Møer med gylden Spange,
Store Glimmerblomster uden Duft.

Kunde du, ved Guld og Sølv at love,
Købe dig en nordisk Kvindes Tro,
Købe dig et Pust af Søens Vove,
Købe dig et Ly af Thules Skove
Og en Kløvermark til Middagsro?

Fattig Mand, som pløjer danske Lande,
Ryster Æbler af sit eget Træ,
Har en kraftig Arm, en kløgtig Pande,
Korn paa Marken, Mælk i sine Spande,
Kvien staar i Græsset over Knæ.

Ja, vor danske Jord er sommerfrodig;
Der er Kræfter ved det danske Brød:
Derfor er den danske Mand saa modig,
Derfor var Normannens Kniv saa blodig,
Derfor er den danske Kind saa rød.

Lad kun Østens Drot blandt købte Friller
Døsig strække sig paa Purpur ud,
Lyttte paa den sorte Halvmands Triller,
Mellem Salens tempelhøje Piller,
Kold og gusten som en Marmorgud.

Under lyse Bøg den danske Bejler
Med sin herligtvoksne Pige gaar,
Over deres Hoved Maanen sejler,
Svanen i det klare Vand sig spejler,
Nattergalen højt i Busken slaar.

[Moder har ej danske Barn alene;
Men hvo anden paa den vide Jord
Bringer over Altrets brede Stene
Gud sit Barn, som hun, den blonde, rene?
Ingen anden paa den vide Jord.]

Dersom sligt for Fattigdom du tyder,
Østens atlaskklædte, rige Mand!
Glad mit sorte, danske Brød jeg bryder,
Takker Gud, mens fra min Læbe lyder:
»Danmark er et lidet, fattigt Land!«

UNDERVEJS

Vor Verden priser jeg tusindfold,
Een Side bestandig den grønnes:
Naar her den falmer og vorder gold,
Den hisset atter forskønnes;
Naar Syden ældes og gaar paa Lud,
Staar Norden klædt som en yndig Brud.